

Eva Berggren

Pia

A photograph of a brown horse and a foal in a green field. The horse is standing in the background, and the foal is in the foreground, facing left. The background shows a dense forest of green trees under a blue sky.

ponny-
gäng

Eva Berggren

Pia

ponny-
gång

 SAGA
1980

Eva Berggren

PIAS PONNYGÄNG

SAGA EGMONT

Pias ponnygäng

Copyright © 1978, 2018 Eva Berggren og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711802670

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

Vilken morgon! Klarblå himmel och varmt, fast solen knappt hunnit upp.

Pia sköt igen sitt sovrumsfönster, klädde på sig och smög tyst ut i köket och till skafferiet. Ett halvt paket knäckebröd och några morötter — det fick duga!

Mitt ute i hagen, intill några björkar, halvsov hästarna — ettårige Boy och hans mamma, islandsstoet Katla. Som hon stod där med hängande huvud och slött vispande svans, märktes den extratjocka magen tydligt. Katla var dräktig!

Pia kunde inte låta bli att skratta för sig själv. Hon tänkte på Ann, bästa kompisen. Ann kom ofta ut till Pia när de var lediga från skolan. Och alltid hade Ann så bråttom ut till hästarna — det första hon tittade på var stoets tjocka mage. För det var Ann som skulle ha fölet som låg där inne, och hon bara väntade på att det skulle bli dags för Katla att föla. Men det var flera månader kvar till fölningen, och Ann och Pia skulle hinna med mycket innan dess!

En låg vissling fick hästarna att lyfta huvudena, och när Pia visslade igen gnäggade Boy och kom travande emot henne. Katla följde efter.

— Såja, lugna dej, sa Pia till hingstfölet. Ni ska få båda två!

Egentligen borde man inte mata en unghingst så här — det visste Pia. Boy lärde sig tigga, och kanske bitas. Hon matade honom heller inte ofta ur handen. Men en sådan här morgon, sommarens första lovdag ... Hon kunde bara inte låta bli!

Och så var det ju Katla, som hade varit så skygg och vild när hon först kom till gården att det hade tagit Pia lång tid att bli god vän med henne. Det hade behövts många godbitar innan det gick att få tag på stoet ute i hagen. Och när Katla fick något, då måste ju Pia ge lite till hingstfölet också!

Katla gned nosen mot Pias arm medan hon tuggade i sig den sista morotsbiten. Pia begrep vad stoet ville och började klia henne i manen — och hästen njöt och nickade upp och ner med huvudet.

Plötsligt fick Pia en knuff i ryggen.

— Boy! utbrast hon. Ge dej i väg!

Hingstfölet började bli lite jobbigt. Han var snäll, men alldeles för pigg! Och det var inte så konstigt, för fast han hade sällskap med Katla, saknade han en hästkompis att leka med. Någon att springa runt i hagen, busa, stegra sig och slå bakut ihop med — och någon som tålde att bita i. Det sista gillade varken Pia eller Katla. Och även om stoet ibland galopperade runt med Boy, så var det inte samma fart på henne nu när hon var dräktig. Nej, hon gick mest med nosen i marken och åt och åt för att samla ihop näring åt det nya fölet. Och Boy släppte hon inte fram till juvret längre.

Hingstfölet svängde runt och knuffade till Pia med baken. Säkert gjorde han det med flit, tänkte Pia och tittade efter honom när han galopperade i väg. Han var fin i alla fall!

Boy hade samma rödbruna färg som sin mamma, och stjärna i pannan som hon. Han hade rund, kraftig kropp och svansen stod som en plym på honom när han rusade runt där nere på ängen.

Vad han är snabb — och att han aldrig blir trött! tänkte Pia. Han blir nog rolig att rida sen ...

En stund glömde Pia bort Katla, och inte förrän stoet gav henne en puff med nosen vaknade hon till igen. Katla strök pannan mot Pias hand, så vände hon om, travade ner mot skogen och försvann med Boy i hasorna.

Pia gick in igen. Hon gjorde i ordning frukost och väckte sin pappa, och sedan vid bordet bara pratade och pratade hon, så glad kände hon sig.

Ann skulle nämligen komma på förmiddagen och de tänkte ta hästarna med sig till Malin på Skogäng. Och sedan skulle de stanna och hjälpa henne. Ja, medan Malin var på lasarettet fick de ju sköta allting själva förstås. Kanske ett tag efteråt också, för hon skulle ju opereras i foten som hon hade skadat för länge sedan. Skadan hade läkt ihop fel så att hon hade värk i den ibland.

Det skulle bli roligt att träffa Malin igen, tyckte Pia. Nere i samhället kallades hon mest för Tok-Malin, men Pia, som kände henne bättre, hade döpt om henne till Klok-Malin.

För hon var både snäll och klok och Ann och Pia tyckte mycket, mycket om henne. Nu var Malin pensionerad, men ändå fortsatte hon att odla och sälja grönsaker — det som hon försörjt sig på tidigare. Fast hon odlade inte lika mycket som förut förstås!

Varför hon egentligen kallades för Tok-Malin, det visste inte Pia, men kanske var det för att hon bodde alldeles ensam där ute på sin lilla gård, sedan hennes man dött och dottern flyttat till Stockholm. Ibland verkade det också,

hade Ann sagt en gång, som om en del människor *ville* ha någon att prata illa om, och att de sedan fortsatte av bara farten att prata och prata. Då blev det svårt att ändra på inställningen till den man skvallrade om — man hittade bara nya fel. Fast egentligen borde det ju vara tvärtom, hade Ann fortsatt. Att man försökte finna så mycket *rätt* som möjligt hos andra i stället för att bara leta efter fel!

— Om du visste hur alla tjatade om att vi ska vara hos Malin över sommaren, när vi berättade om det i skolan, sa Pia till sin pappa. »Är ni inte kloka» sa de, »ska ni vara hos *henne!*» Fast det fanns förstås några som kände henne riktigt, och de tyckte ju om henne. Men de andra, de som pratade en massa strunt ... Jag blev så arg att jag höll på att smälla till dem! Så jag talade om hur Malin hjälpte till att skaffa tillbaka Katla, och köpte henne — och att jag fick henne, och att Ann ska få fölet sen.^a Och att vi ska hjälpa Malin i sommar i stället.

Då märkte Pia att Rolf inte lyssnade. Han satt och stirrade rakt fram med sin kaffekopp i handen. Ja, det var så klart, han skulle ju till sitt jobb som vanligt ... Medan jag, tänkte Pia, har sextifyra lediga dagar framför mej!

Fast ledig, det skulle hon ju inte bli — det fanns massor av saker de skulle hjälpa Malin med. Men hon skulle slippa skolan hela sommaren, det var huvudsaken!

— Ja visst ja, vi måste bestämma mysarkvällen till nästa vecka, det hade jag nästan glömt, sa Pia. Om vi tar fredan så kan Ann vara med, för på lördan ska jag följa med henne hem.

Varje vecka hade Rolf och Pia en hel kväll då de bara var tillsammans. De pratade och småpysslade, men tittade absolut inte på TV eller lyssnade på radio. Det var så bra, tyckte Pia, för då hann de verkligen prata om allting som de

gick och tänkte på ... Pia brukade berätta om skolan, både roliga och besvärliga saker, och Rolf berättade om sitt jobb. Det var bra också på det viset att om någon hade problem, så visste den andra om det och behövde inte gå och undra. Kul hade de också förstås, berättade historier och en massa annat.

Pia kom inte ihåg när de egentligen börjat med det här. Hon var nog riktigt liten — och så var förstås mamma och Tommy med då. Men nu var Pias föräldrar skilda. Och när Rolf och Pia hade flyttat ut från stan, så stannade Pias mamma och lillebror — Brita och Tommy — kvar ...

— Men svara då, pappa, sa Pia högre, och Rolf ryckte till.

— Ja ja, jag hörde, sa han. Ja, det blir bra.

Så satt han tyst en stund.

— Jo, Pia, fortsatte han. Anns pappa har pratat med mej. De är inte riktigt glada över att Ann är borta så mycket. Hon kanske har berättat det för dej?

Pia kom ihåg att Ann sagt någonting om det, att hennes föräldrar tjatade om att hon bara var intresserad av hästar, och att hon borde tänka mer på skolarbetet. Fast Pia hade inte tagit det så allvarligt, ofta var ju föräldrar lite tjatiga. Men ... Ja, Anns pappa var rätt sträng. Tänk om han inte lät Ann vara med ute hos Malin! Så mycket som de hade planerat att göra under sommaren ... Tillsammans med gänget också!

För Ann och Pia hade bildat en sorts klubb ihop med tre tjejer och tre killar från skolan. De gillade också hästar och ridning och hade tänkt hålla kontakt över sommaren. Kanske kunde de få låna hästar och vara ute och rida ibland ...

— Så farligt är det inte, sa Rolf när han såg Pias förskräckta ansikte. Det är bara det att de kommer hit en

kväll och vill prata om det. Och då tycker jag att du och Ann ska vara med, för det är ju er två det gäller. Men jag kommer ut en kväll till Malin, eller också ringer jag, så kan vi bestämma tid då ...

Pia nickade. Då behövde hon nog inte vara rädd — hoppades hon i alla fall. Men hon kände sig alltid ganska obehaglig till mods ihop med Anns pappa, och hon begrep varför Ann, precis i början när Pia lärde känna henne, hade varit lite orolig för att träffa Pias pappa.

När Rolf hade åkt, packade Pia ner vad hon behövde ha med sig i sadelpåsarna, som hon köpt särskilt för sommaren. Några tröjor, ett par extra jeans och sockor, mycket mer behövdes väl inte? Anns saker skulle också få plats. Och om hon tog med sig lite saft och smörgåsar, så kunde de ta en omväg och göra en extra utflykt med hästarna. För de hade ju inte bestämt någon tid när de skulle vara hos Malin.

Men att Ann aldrig kom! Pia sprang gång på gång till fönstret och tittade neråt vägen. Tänk om ... Tänk om hon inte fick komma! Pia skulle just till att ringa och fråga, när Ann cyklade in på gården — svettig och törstig och på lite dåligt humör.

Fast Anns humör blev bättre när hon pratat av sig på Pia om hur föräldrarna tjatat och tjatat innan hon äntligen kom i väg. Och när de gjort i ordning Boy och Katla, låst alla dörrar och gav sig av från gården — då var både Anns och Pias humör på toppen!

2

Det var varmt i skogen. Och ännu varmare kändes det när de valde en stig som gick brant uppför. Den stigen ledde till ett högt berg, och därifrån hade man fin utsikt. Där tänkte Ann och Pia rasta.

Boy var tydligen på riktigt bushumör! Han ville bara springa fast det bar uppåt, och Ann hade verkligen jobb med att hålla ordning på honom. På ryggen hade Boy två säckar med hö — bara ett par kilo i varje, mer var han för ung för. Men det var bra att vänja honom tidigt vid att bära saker, det skulle gå lättare att lägga på honom sadel och sele då. Säckarna skrämde inte Boy ett dugg, fast de sopade emot trädstammar ibland och kanade fram och tillbaka på hans rygg.

— Måste du ha så bråttom, stönade Ann efter en stund, och band Boy vid ett träd för att få vila lite.

Pia och Katla hade kommit långt efter, för Pia ville att stoet skulle få gå i sin egen takt. Och det gillade förstås Katla. Då och då stannade hon och pustade, och vid varenda grästuva sträckte hon ner nosen och tog några tuggor. Pia skrattade åt henne.

— Jag skämmer bort dej alldeles, sa hon.

Och när de kom i kapp Ann och Boy fortsatte hon:

— Jag vet nog vad jag kan vänta mej när jag börjar rida Katla på riktigt igen efter fölningen. Då kommer hon att tvärstoppa så fort hon ser ett grönt strå!

Efter en stund fortsatte de uppför igen. Boy var lika ivrig, och Ann tröttnade på att hålla igen honom. Hon tog ett stadigt tag i hans man och så fick hingstfölet dra henne uppför. Så småningom blev han lite lugnare och lite tröttare.

Men Ann var ändå långt före Pia på rastplatsen. Hon band Boy vid ett träd, tog av honom höpåsarna och lade ut hö till både honom och Katla.

Äntligen kom Pia med stoet, och när hon skött om hästen satte hon sig på filten bredvid Ann, längst ute på klippkanten.

Nedanför, djupt nere i en smal ravin fylld med småbjörkar, enar och tallar, rann en bäck, och bergsslutningen var täckt av mossa i olika gröna nyanser.

De satt tysta och åt sina smörgåsar, och bakom dem hördes hur hästarna tuggade sitt hö.

— Jag blir sömning, sa Pia och gäspade.

Så lutade hon sig plötsligt framåt — och pekade.

— Titta, viskade hon.

Ut ur skuggan och fram mot bäcken kom en älg med långa kliv. Och där — alldeles bakom den första — kom två små älgkalvar på höga, stylviga ben. Ljusbruna och med stora, ludna öron.

Älgkon drack och drack, och en av kalvarna vågade sig fram till vattnet. Så slutade hon att dricka och höjde huvudet. Hon lyssnade spánt, och de långa öronen rörde sig åt olika håll. Men nej, det var nog ingenting, för hon fortsatte snart att dricka igen.

Pia och Ann satt blickstill och tysta och hästarna slutade tugga en stund. Kanske hade de hört när älgarna gick fram till bäcken. Men både Boy och Katla stod så långt från klippkanten att de ingenting såg, och snart började de äta igen.

Älgkalven hade blivit modigare nu, och han sparkade försiktigt i vattnet så att det stänkte upp under den bruna magen. Den andra kalven, som var lite mindre och ljusare, var också på väg fram till bäcken. Men så fick den några vattenstänk på sig, och samtidigt hade kon druckit sig otörstig. Hon gick fram till den närmsta kalven och gav den en puff, vände om och travade i väg inåt skogen med långa, gungande kliv, och kalvarna följde lydigt efter.

Ann drog efter andan.

— Såg du så fina ... de små ljusbruna, utbrast hon. Det är första gången jag har sett älgar ute i skogen, jag har bara sett några i en djurpark innan — och det var inte alls samma sak, fortsatte hon, och hennes röst var tjock, nästan som om hon skulle börja gråta.

Och Pia berättade att bara en enda gång hade hon sett en älg tidigare — en stor älgdjur.

Så var det dags att samla ihop sakerna och ge sig av igen. Pia spände Katlas sadelgjord och satte på henne tränsen utanpå grimman. Ifall hon skulle rida en bit lite senare ...

Men först måste de klara av den branta vägen ner. För de skulle förbi stället där älgkon druckit, över bäcken och sedan följa en stig som ledde hem till Malin.

— Du får gå först, sa Ann. Stigen är smal, och det blir lättare för mej att leda Boy, när vi inte kan komma förbi dej och Katla. Han är så pigg och skulle säkert rusa nerför